

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν σ'ας κατατάσσω, φίλε μου, με τους πολλούς που ζητούν την καρδιά μου και οι όποιοι μου είνε αδιάφοροι... Γ' αυτό και δεν σ'ας λέω: Αδοκτονήστε, αν νομίζετε ότι ένα τέτοιο κουτό διάβημα θα σ'ας απαλλάξει απ' το μαρτύριό σας.

Είπε τότε πώς ο Λουβινύ έτοιμαζόταν να τη διακόψει για να διαμαρτυρηθεί, μά πρόλαβε να τον σταματήσει με μία χαριτωμένη κίνηση του χεριού της.

— Οι άνδρες, του είπε, παραξενεύονται γιατί η γυναίκα, την οποία αγαπούν, δεν πέφτει άμέσως κι' αυθόρμητα στην άγκαλιά τους!... Μά σ'ας, ευγενή μου Ιππότα, σ'ας ξεχωρίζω από τους πολλούς, γιατί σ'ας έκτιμώ, γιατί μάς συνδέει μία παλιά ειλικρινής φυλή, γιατί... ναι, γιατί είστε και σεις ένας από την ομάδα μας...

Ύποφερε πολύ, ο Λουβινύ, νοιώθοντας τη ψυχρότητα που περιείχαν τά λόγια της, μά ή δούκισσα δεν του έπέτρεπε να τη διακόψει για να διαμαρτυρηθεί.

— Άφοδ λοιπόν έχουν έτσι τά πράγματα, Ιππότα, δικαιούμαι να σ'ας πώ ότι αυτοκτονώντας, λιποτακτείτε!... Προβείτε εκείνους προς τους οποίους όρκισθήκατε πιστά και συνδρομή!... Και σ'ας ρωτώ τώρα: Γιατί θέλετε να πικράνετε τη ζωή μου με τη φρικτή άνομησιν ότι υπήρξα αιτία να χαθί ένας τόσο νέος και τόσο ευγενής άνδρας όπως είστε σεις; ...

Σ'ας παρακαλώ, Ιππότα!... Πάψετε να με βασανίζετε, έκδηλώνοντας αισθήματα τά οποία δεν έχουν καμιά άδηχησιν στην καρδιά μου. Ζητήστε τη θεραπεία σας σε κανέναν άλλο έρωτα... Ή από τό πέρασμα του χρόνου, που σβόνει μοιραίως και τά πιο μεγάλα πάθη!...

Άφθονα δάκρυα είχαν βουρκώσει τά μάτια του άτυχου έραστου.

— Κυρία! της είπε, κρατώντας όσο μπορούσε την άνδρική του αξιοπρέπεια. Σ'ας ευχαριστώ για την άπίστευτη σκληρότητα με την οποία μου φέρεστε από καιρό... Είνε η τελευταία φορά κατά την οποία σ'ας ένοχλώ... Δεν θα ακούσετε πεία ότι σ'ας αγάπησα ή ότι σ'ας αγαπώ... Μά να ξέρετε πώς ούτε σε άλλον έρωτα, ούτε στο πέρασμα του χρόνου, θα μπορέσω ποτέ να βρω τη θεραπεία του πόνου μου!... Δεν έχω την πρόθεσι να σ'ας προσβάλω, κυρία. Άντιθέτως και άτιμος άκόμα θα γίνω, για σ'ας ύπηρεσησώ σαν δούλος, σαν σκλάβος... Άλλά σ'ας ίκετεύω, κυρία... Άπομακρύνετε από κοντά σας τό σημερινό έρασή σας... Δεν άντέχω στη σκέψι ότι προτιμήσατε αυτόν τον άνδρα από μένα. Με καιεί η ζήλεια σαν πυρακτωμένο αίδρο!...

— Έννοείτε, ίσως, τό Σαλαί; φώναξε ή δούκισσα με φρικη.

— Ναι! είπε άγωνιώντας ο Λουβινύ, ενώ τά μάτια του άστραφταν από μίσος.

Όπως μία άγριεμένη τίγρις, έτσι πετάχτηκε όρθια από τό κάθισμά της ή δούκισσα ντε Σεβρέξ. Ός τη στιγμή εκείνη ή στάσις της ήταν στάσις γυναίκας που δεν αγαπά, μά τώρα ή συμπεριφορά της φανέρωνε τη γυναίκα την κυριευμένη από τό πάθος του έρωτος, ή οποία άψηφά την κοινωνία και τις έθιμοτυπίες της, και είνε ικανή, για ν' άνοίξη τό δρόμο της προς τό σκοπό της, να διαπράξει τό βαρβαρότερο έγκλημα.

— Πηγαίνετε! είπε στο Λουβινύ, δείχνοντάς του την πόρτα. Άγαπώ τό Σαλαί!...

— Έλεος, κυρία! της είπε εκείνος, γονατίζοντας μπροστά της. Δεν ξέρετε τί κάνετε την στιγμή αυτή. Δεν ζητώ πεία τον έρωτά σας, οίκο μόνον έκλιπαρώ. Σκεφτήτε ψυχραι-

μότερα. Σώσετε και τους δύο μας!

— Χαίρετε, Ιππότα! του είπε άπότομα ή δούκισσα, κι' έφυγε από την αίθουσα αφήνοντας τό Λουβινύ δλομύναχο.

Σέ λίγο παρουσιάστηκε ό Μαριέττα, ή έμπιστη της κ. Σεβρέξ, καμαριέρα και βοήθησε τό Λουβινύ να βγί από τό σπίτι. Τόσο συντετριμμένος ήταν ό κακότυχος Ιππότης. Τό κλείσιμο της πόρτας της δούκισσας ό Λουβινύ τώνοιωσε σαν βαθεία μαχαίρια στην καρδιά του. Δεν ήξερε πού θα πήγαινε ή τι θα έκανε, ήξερε μόνο ότι ύπέφερε... ύπέφερε φρικτά.

ΡΑΣΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Ένώ συνέβαιναν όλ' αυτά στο μέγαρο της δούκισσας και του Καρδινάλιου, ό Ρασκάς, κλειδωμένος άκόμα στο φτωχικό του σπιτικό, έτρωγε και τις τελευταίες προμήθειες τις όποιες πρόβλεψε να κάνει, πριν πη νά κρυφτεί εκεί μέσα. Με μόνη άντροφια τό σκύλο του, τον «Κορινιάν τον Πρώτο» με τά τρία πόδια και τό ένα αυτί, σ'όν όποιο κάθε τόσο έφριχνε μία μπουκιά ψωμί πασαλειμμένη στο φαί του, φιλοσοφούσε κατά τό δικό του τρόπο.

Άπό τά κεραμίδια του μεγάρου του Έκλαμπροτάτου ό Ρασκάς έφθασε άπό στέγη σε στέγη κάτω στο δρόμο εύκολα και γρήγορα χάρις στην έτοιμότη'α που είχε σε τέτοιες δύσκολες περιστάσεις και στο άλαφρό του κορμί, που ήταν σαν φύσκα γεμάτη από άέρα.

— Τι να ρ'καναν άρα γε τό πτώμα του καλόγερου; άναρωτιόταν τώρα ό Ρασκάς. Τόν ξεφορτώθηκε βέβαια, μά και τόν λυπήθηκε. Δεν ήταν κατά βάθος κακός, και θα μπορούσε άκόμα να μού χρησιμεύσει στη δουλεία.

Άζάφνα τη στιγμή αυτή, ό Ρασκάς έφριξε και σκόκηθηκε ή τρίχες του από τόν τρόμο του. Του φάνηκε πώς άκουσε να τόν φωνάζει ό πεθαμένος καλόγερος από τό μνήμα του!

— Άνοιξέ μου, Ρασκάς, για τ' όνομα της Παναγίας!

Έλεγε ή φωνή του... μακαρίτη! Μά τη φορά αυτή ό Ρασκάς άκουσε καθαρά. Ή φωνή έρχόταν απ' έξω από την πόρτα του, κι' έτρεξε ν' άνοίξη.

— Και πάλι ζωντανός ό καλόγερος! φώναξε ό Ρασκάς μ' άληθινή χαρά. Καλά λένε πώς τό πάσο θουματοουργεί!

Κι' έσπευσε να άμπαρώσει και πάλι την πόρτα του, ενώ ό καλόγερος άνασήκωνε τό θουματοουργό ράσο του για να μήν τού τό σκίση ό σκύλος του Ρασκάς με τά παιχνίδια του.

Όταν ό Ρασκάς κλείδωσε και γύρισε πίσω του, είπε τόν καλόγερο καθισμένο στο τραπέζι να τρώει τό φαί του.

— Τι κάνεις αυτού, καταραμένη, και δεν έχω άλλο! του φώναξε.

Ό Κορινιάν δεν του έδωσε άπόκρισι. Έτρωγε, έτρωγε λιμασίενα.

Γιά να σώση ότι θα προλάβαινε ό Ρασκάς, κάθισε κι' αυτός κι' άρχισε να καταβροχθίζει τις μπουκιές του άμάσπτες.

— Σε συχωρώ, ρασσφόρε! είπε τέλος ό Ρασκάς άφοδ έφαγε όλα όσα υπήρχαν στο τραπέζι. Σέ συγχωρώ για ό,τι μού έκανε και για ό,τι μούφαγες!

— Κι' έγώ σε συγχωρώ, άπάντησε ό Κορινιάν, για τό φτωχότατο γεύμα που μού πρόφερες.

— Καλόγερε, μί βρίζεις!

— Ναι, δεν βλέπεις; Σου χρωστώ χάρι γιατί μ' άφησες να με κομματιάσουν στη σοφίτα!... Μά ή εχθ' σου δεν εισακού-

Θα γίνει φοβερό πανηγύρι!...

στηκε... Σώθηκε με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο σώθηκε και σύ... Μά άρνησα, με πρόλαβε το φώς της μέρας... Και πεινασμένος, διψασμένος, κρυβόμουν α δώ και κεί, ως πού να φτάσω στο βρωμόσιπτό σου!

— Θά έξακολουθήσ η λοιπόν να με βρίζεις!
— Ώστε μου ζητάς τώρα και ρέστα!
— Άγριε καποκύνει!
— Άβλι προδότη!
Κι άρμησαν ό ένας κατά το άλλο...
'Επι δέκα λεπτά της ώρας έδιναν κι έπερναν γροθιές και κεφαλιές...

Έκτος μάχης τέλος και οι δύο, κάθισαν να ξεκουραστούν. Ό καλόγερος ξαπλώθηκε κατά γής, μουγκρίζοντας και σφιγγώντας το στομάχι του, κι ό Ρασκάς έπεσε στο κρεβάτι του χαϊδεύοντας το κεφάλι του, πού είχε φουσκώσει δώ και κεί από τίς γροθιές.

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο της ώρας. Ο Ρασκάς συνήρθε πρώτος και είπε:

— Έχω μια ιδέα!
— Να τήν άκούσουμε, τοϋ άπάντησε ό καλόγερος.
Και σάν καλοί πάλι συνέταροι, κάθισαν στο τραπέζι όπου βρισκόταν ακόμα μισό μπουκάλι κρασί.
— Λοιπόν, έλεγε ό Ρασκάς. Αυτό πού θα σου πώ τώρα θα μάς ξαναφιλιώσει με τόν Καρδινάλιο.
"Ο Κορινιάν σκίρτησε από χαρά. "Όπως ένα σκυλί, έτσι κι αυτός δέν μπορούσε να ζήσει χωρίς άφέντη. Μαράζωνε από πληγή.

— Και να μήν πετύχουμε, έξακολουθήσε να λήη ό Ρασκάς, πάλι θα πάσουμε με τό ίδιο μουσικό άλλο προστάτη.

— Προτιμώ καινούργιο προστάτη, είπε ό καλόγερος.

— Τής ίδιης γνώμης είμαι κι' έγώ, άπάντησε ό Ρασκάς. Τι λές για τόν άδελφό τοϋ βασιλέως ;...

— Τι μου λές ;... Λαμπρός νέος! φώναξε ό καλόγερος. Μά έξήγησε μου, πώς φαντάζεσαι να τά καταφέρουμε ;

— Νά... Ξέρεις πώς ό Καρδινάλιος έχθρεύεται τό δοϋκά ;...

Τ' άδενιρό του εινε να τόν σκοτώση...

— Νά!... Όπως κι' ό δοϋς ντ' Άνζώ έχθρεύεται τόν Καρδινάλιο, και σκέπτεται πώς να τόν ξεκάμη...

— Σύμφωνοι, λοιπόν, σέ διαί φώναξε ό Ρασκάς, ταγκρίζοντας τό ποτήρι του με τοϋ καλόγερου. Μάθε τώρα κι' αυτό: Αδριο τό μεσημέρι, ό δοϋς θά φάη μαζί με κάποιους άλλους, φίλους του, στην έπαυλι τοϋ Καρδινάλιου, στο Φλερύ...

— Από μακριά κι' από τώρα νοιώθω τη μυρωδιά τοϋ δηλητηρίου, είπε ό καλόγερος, κουνώντας αίνιγματικά τό κεφάλι του. Κι' άκούω τό μπήξιμο τοϋ έγχειριδίου στις σάρκες, την κλαγγή τών σπαθιών, τό ποδοβολητό τών άλόγων. Θά γίνη φοβερό πανηγύρι !...

— Έτσι κι' έγώ νομιζώ, άπάντησε ψυχρότατα ό Ρασκάς. Μοϋ φαίνεται πώς αδριο θά γίνουν σπουδαία πράγματα... 'Η μάχη θα δοθή στο Φλερύ... Πρέπει να πάμε, κι' έμεις εκεί, καλόγερε... και βλεπόντας θα κρίνουμε... Δηλαδή, θα προσκολληθούμε στον Ισχυρότερο της στιγμής εκείνης... Τι λές για ένα τέτοιο σχέδιο ;

— Λαμπρό, φίλε μου!... Άν ήμουν βασιλεύς θα σ' έκανα στρατηγό μου !...

Άλλ' άς αφήσουμε τους φτωχούς κατασκόπους να φροντίζουν για τά μικροσμερόντά τους κι' άς δοϋμε ποιος ήταν ό εϋγενής μεταμεσοϋνχτιος έπισκόπητης, πού διέκοψε τόσοσν άπότομα τη σύσκεψη τοϋ Έκλαμπροτάτου με τόν Πάτερ 'Ιωσήφ.

Θά θυμοϋνται όι άναγνώσται μας πώς τη στιγμή κατά την όποια οι δύο αυτοί άνθρώποι κατέστρωσαν τά μουσικά τους σχέδια, ένας καποκύνιος ήρθε να τους άναγγελη ήτι κάποιος Ιππότης ζητούσε να μιλήση άμέσως στον Έκλαμπρότατο.

Ό Ιππότης αυτός ήταν ό Λουβινύ!... Τό γυνασμένο μάτι τοϋ Καρδινάλιου διάβασε άμέσως στή φουσιγγασία τοϋ Λουβινύ, τό μίσος και τη ζήλεια πού τόν κατέτρωγαν.

— Όρίμασε πειά! σκέφθηκε ό Καρδινάλιος. Μοϋ άνήκει τώρα και θά μιλήση.

Άλλά ό Λουβινύ είδεν εκεί και τόν Πάτερ 'Ιωσήφ. Και δέν ήθελε να ταπεινωθή μπροστά σέ τρίτους. Μά κι' ό Πάτερ 'Ιωσήφ δέν περίμενε να τού τό ύποδειξουν.

— Έκλαμπρότατε! είπε. Εινε άργά, και όφειλω να γυρίσω

στο μοναστήρι μου... Θά προσευχηθώ για τό βασιλέα μας, όσο και για σάς, καθώς και για τόν εϋγενή σας έπισκόπητη...

Και κάνοντας τις συνβησιμένες ύποκλίσεις του, άποτραβήχτηκε.

— Μήσηε τώρα, Ιππότα! τοϋ έπτε εϋγενικά ό Καρδινάλιος.

Ό Λουβινύ άναστήλως τό κορμί του, μά τό θάρρος πού τόν είχε σπρώξει ώς εκεί, τόν έγκατέλειψε τη στιγμή αυτή. Έπριξε μία ματιά στο ίδιο του τό κορμί, σά νάθελε να βεβαιωθή την ώρα εκείνη ήτι φορούσε κανονικά τη στολή τοϋ Ιππότου!

Ό Καρδινάλιος τόν ψυχολογούσε με μεγάλη του εϋχαρίστηση.

Ό εϋγενής Ιππότης πάλευε ακόμα ψυχικάς έναντιον τοϋ μίσους και της ζήλειας πού αισθανόταν, μά νικήθηκε στο τέλος και μίλησε:

— Έκλαμπρότατε! είπε. Όταν σάς ύπέδειξα ήτι έπρεπε να μήν πάτε στο σπίτι τοϋ Σαιν-Λαζάρ, όπου σάς είχαν καλέσει για να σάς δολοφονήσουν, μοϋ δώσατε κάποια ύπόσχεση...

— Νά, τοϋ άπάντησε εϋθός ό Καρδινάλιος. Ύποσέθηκε να συντελέσω στην Ικανοποίησι τοϋ αισθήματός σου προς μία γυναίκα... Ύποσέθηκε ήτι θά τήν έκανα να σου χαρίση την καρδιά της, κι' ήτι άν δέν τό κατώρωνα, θα τήν άνάγκασα δια της βίας έστω να ύποταχθή σέ σένα... Τη γυναίκα λοιπόν αυτή θα τήν άποκτήσης και θα τήν εκδικηής, Ιππότα. ως άνδρας... 'Υσ ερα ;... Ποιος ξέρει ;... 'Η καρδιά της γυναίκας εινε άστατη, σάν τη θάλασσα... 'Ιππότα! άμα δη πως την κατέκτησες, ως νικητής πολέμου, θα σέ άγαθήση κι' ή ίδια ή... δούκισσα !...

— 'Η δούκισσα! επανέλαβε σαστιομένος ό Λουβινύ. Ξέρετε λοιπόν πειά εινε ;

Ό Καρδινάλιος κούνησε τούς ώμους του.

— Νά!... Και θα σου τήν παραδώσω, τη δούκισσα ντε Σεβρέζ !... Όφειλεις όμως να με βοηθήσης και σύ... 'Υπάρχουν έμποδια τά όποια δέν γνωρίζω... Περιμένω να μάθω από σένα τά δυνάματα εκείνων πού βρίσκονται διαρκώς γύρω από την δούκισσα και συνωμοτούν εναντιον μου. 'Εκείνω από τούς όποιους παίρνει τη δύναμη τοϋ της επιτρέπει να φέρεται όπως φέρεται και να σέ περιφρονή...

Μην αφήνεις τόν εαυτό σου να κυριευτεί από άδικαιολόγητο φόβο... Όχι, δέν είσαι ούτε προδότης, ούτε κατάσκοπος, όταν σώζεις τό βασιλέα σου, όταν κάνεις τό καθήκον σου... Άπεναντίας, γίνεσαι προδότης όταν, γνωρίζοντας ήτι εκείνοι συνωμοτούν, σιωπάεις !...

Μεσολάβησε λιγότεση σιωπή, κατά την όποια ό Καρδινάλιος περίμενε ν' άκούση τι ό Λουβινύ θα τοϋ άπαντούσε. Μά ό Λουβινύ δέν μπορούσε πειά να πνίξη τούς λυγμούς του. Και τότε συνέβη κάτι τι παράδοξο.

Ό Λουβινύ, κλειόντας σάν μαρφο παιδί, έσκυψε κι' έβγαλε από τις μπόττες του τά χρυσά σπιρουάκια, πού ήσαν σημάδι της Ιπποσύνης του. Έβασε κατόπι τόν σπαθί από τη μέση του, και τ' άκούμπησε όλα μαζί στο τραπέζι τοϋ Καρδινάλιου.

Καθαιρούσε, δηλαδή, ό ίδιος και με τά ίδια τά χέρια του, τόν Ιππότη Λουβινύ!

Κι' άφοϋ τέλειωσε ή θλιβερή αυτή σκηνή, είπε:

— Είμαι τώρα έλεύθερος να μιλήσω.

— Σ' άκούω με προσοχή, τοϋ άπάντησε ό Καρδινάλιος.

— Οι συνωμοτάι, άρχισε να λήη ό Λουβινύ, συνεδρίαζαν, μόλις λίγη ώρα πριν, στο...

— Πού; ρώτησε ό Καρδινάλιος, βλέποντάς τον να κομπιάζη. — Άδιάφορο πού !...

— Όχι!... Πρέπει να τό γνωρίζω... Άν δέν τό πής έσύ, θα μοϋ τό πούν οι άνθρώποι μου, μά τότε δέν θα σου χρωστώ καμιά χάρι, και θα σέ θεωρήσω ένα με τούς άλλους δλους... Ύποσέθηκε να σου παραδώσω τη δούκισσα, βοηθήσει με να τη σώσω... Λοιπόν, τι θα κάνουν εναντιον μου ό Ιππότα αυτοί, πού συνεδρίασαν άπόψε στο μέγαρο της δουκίσσης ντε Σεβρέζ ;

— Θά σάς σκοτώσουν! τοϋ άπάντησε, χωρίς περιττά λόγια ό Λουβινύ.

Ό Καρδινάλιος άλλαξε όψη από τόν τρόπο του, κι' έπριξε ολόγυρα τού μία φοβισμένη έξεταστική ματιά.

Άντελήφθη τότε τόν Πάτερ 'Ιωσήφ, κρυμμένο πίσω από τη βαρειά κουρτίνα της εισόδου, πού τόν κούταξε σά να τοϋ λεγε:

— Δειλέ !... Ζητάς να εκθρονίσγη ένα βασιλέα, και τρέμεις

Ό Βασιλεύς έδωξε εξ αίτίας του και πεινώσε τη Βασίλισσα !...

